

למה נקרא אותו אדם שמשפדל באותו צד מנחש? על שהשפדל עם אותו נחש לחזק כחו ולהגבירו. וזהו כמי שעובד אלהים אחרים. וכן זה עובד לאותו פת של הדם, ולא עובד את הקדוש ברוך הוא לחזק את צד הנשמה, הצד של הקדושה.

מעונן, שמשפדל בחטא ולא משפדל בזכיות. ואם תאמר, הרי עומדת נ' באמצע - כף זה ודאי, שהרי לא יכולים לשלט באותו הצד האחר, עד שמערכים בה ערוב של צד הקדושה כחוט אחד דקיק. מי שרוצה להעמיד שקר, יערב בו דבר אמת כדי שיתקיים אותו שקר. ועל זה עזר דבר שקר הוא, וכדי להעמידו, מכניסים בו דבר אמת, וזוהי נ'. בזה מעמידים את אותו שקר. ומי שלא מתפלל תפלה לפני הקדוש ברוך הוא טרם שיאכל על דמו, כמנחש ומעונן.

תפלת אדם, כפי שאמרתם אתם קדושים עליונים, אשרי חלקכם, שהרי בתפלה מתתקנים גופו ונפשו של אדם ונעשה שלם. תפלה היא תקונים מתקנים שמתקנים באחד, והם ארבעה. תקון ראשון - תקון של עצמו להשתלם. תקון שני - תקון של העולם הזה. תקון שלישי - תקון של העולם שלמעלה בכל אותם חילות השמים. תקון רביעי - תקון של השם הקדוש בסוד המרפבות הקדושות, ובסוד כל העולמות, מעלה ומטה

בתקון (של סודות השם הקדוש) פראוי. תקון ראשון, תקון של עצמו - משום שצריך לתקן את עצמו במצוה וקדושה, ולהתתקן בקרבנות ועולות להטהר.

ותתא בתקוונא (דרון דשמיא קדישא) פדקא יאות.

תקוונא קדמאה דגרימיה, בגין דאצטריף לאתקנא גרימיה, במצוה וקדושה, ולא תתקנא בקרבנין ועלונין לאתדפאה.

אמאי אקרי בר נש ההוא דאשפדל ביה הוא סטרא מנחש. על דאשפדל ביה הוא נחש, לאתקפא חיליה ולא תגברא. ודא איהו כמאן דפלח לאלהים אחרים. וכן האי פלח לההוא חילא דדמא, ולא פלח ליה לקודשא בריך הוא, לאתקפא סטרא דנשמתא, סטרא דקדושה.

מעונן, דאשפדל בחובא, ולא אשפדל בזכו. ואי תימא הא קיימא נ' באמצעיתא. הכי הוא ודאי, דהא לא יכלין לשלטאה ביה הוא סטרא אחרא, עד דאתערבי ביה ערובא דסטרא קדושה, כחוטא חד דקיק. מאן דבעי לקיימא שקרא, יערב בה מלה דקשוט, בגין דיתקיים ההוא שקרא. ועל דא עזר מלה דשקר הוא, ובגין לקיימא ליה, עאלין בה מלה דקשוט, ודא איהו נ', בדא מקיימי לההוא שקר. ומאן דלא צלי צלותא לקמי קדשא בריך הוא, עד לא ייכול על דמיה, כמנחש ומעונן.

צלותא דבר נש, כמה דאמרתון אתון קדישי עליונין, זפאה חולקיכון.

דהא בצלותא מתתקן גופיה ונפשיה דבר נש, ואתעביד שלים. צלותא איהי תקונין מתקנן דמתתקנן פחדא, ואינון ארבע.

תקוונא קדמאה, תקוונא דגרימיה, לאשתלמא. תקוונא תניינא, תקוונא דהאי עלמא. תקוונא תליתאה, תקוונא דעלמא לעילא, בכל אינון חילי שמיא. תקוונא רביעאה, תקוונא דשמיא קדישא, ברזא

דרתיכין קדישין, וברזא דעלמין פלהו, עילא ותתא בתקוונא (דרון דשמיא קדישא) פדקא יאות.

תְּקוּנָא תְּנִינָא, בְּתִקּוּנָא דְקִיּוּמָא דְהָאֵי עֲלֵמָא,
בְּעוּבְדָא דְבְּרָאשִׁית, לְבִרְכָא לְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, עַל כָּל עוּבְדָא וְעוּבְדָא, בְּאִינוּן
הִלְלוּיָהּ, (תהלים קמח) הִלְלוּהוּ כָּל כְּכִי אֹר
הִלְלוּהוּ שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם וְגו' לְקִיּוּמָא קִיּוּמָא
דְהָאֵי עֲלֵמָא. וְעַל דָּא בְּבִרוּךְ שְׁאֲמַר, בְּרוּךְ
בְּרוּךְ עַל כָּלֵא.

תְּקוּנָא תְּלִיתָא, דְאִיהוּ תְּקוּנָא (דף רט"ז ע"א)
לְעֵלְמָא לְעֵילָא, בְּכָל אִינוּן חֵיילֵי
חֵיילִין וּמְשַׁרְיִין. יוֹצֵר מְשַׁרְתִּים וְאֲשֶׁר
מְשַׁרְתִּיו וְגו', וְהָאֹפְנִים וְחֵיות הַקִּדְשׁ. תְּקוּנָא
רְבִיעָא, תְּקוּנָא דְצִלוּתָא, בְּתִקּוּנָא דְרִזָּא
דְשָׁמָא קְדִישָׁא בְּדָקָא אֲמַרְתוּן, וְכָפָה
חוּלְקִיכוּן. וְהִכָּא רִזָּא דְתִקּוּנָא דְשָׁמָא שְׁלִים.
וְכָפָה חוּלְקִי עֲמֻכוּן בְּהָאֵי עֲלֵמָא וּבְעֵלְמָא
דְאֵתִי.

בְּקוּדֵי אֹרִייתָא דְאֲמַרְתוּן בְּצִלוּתָא וְדָאֵי הַכִּי
הוּא. פֶּתַח וְאָמַר, כְּתִיב (דברים י') אֵת יְיָ
אֱלֹהֶיךָ תִירָא אוֹתוֹ תַעֲבֹד. וְכְתִיב, (ויקרא ט')
וְיִרְאֶת מְאֹלְהֶיךָ. הָאֵי קָרָא אֵית לְמִימַר הַכִּי,
וְיִרְאֶת מְאֹלְהֶיךָ, בְּגִין דְהָא כְּתִיב אֵת יְיָ אֱלֹהֶיךָ
תִירָא, מַהוּ מְאֹלְהֶיךָ. אֵלָא רִזָּא אִיהוּ, מְאֹלְהֶיךָ
וְדָאֵי, מַהְהוּא אֲתֵר דְאֲתַחֲבַר וְסַחְרָא לְמוּחָא
דְלַגְנָא, וְדָא אִיהוּ מְאֹלְהֶיךָ, דְחִילוֹ דָּא לְמַדְחַל
לֵיה, דְהָא תַמָּן שְׂרִיָּא דִינָא, וְאִיהוּ דִינָא
דְאֲשַׁתְּאִיב מִגּוֹ דִינָא דְלְעֵילָא, בְּהָאֵי אֲתֵר.

(אֵית אֲשָׁא וְאִית אֲשָׁא) תִּלְת גּוּוּנֵי אֲשָׁא הָכָא. אֲשָׁא
קְדָמָא, אִיהוּ אֲשָׁא דְקָבִיל אֲשָׁא בְּחִידוֹ,
וְחִדָּאן דָּא בְּדָא בְּרַחֲמֵימוּ. אֲשָׁא תְּנִינָא, אִיהוּ
אֲשָׁא דְכְּתִיב בֵּיה (יחזקאל א) וְנָגַהּ לְאֵשׁ דְאֲתַחֲזִי
בֵּיה נָגַהּ. וְדָא אִיהוּ אֲשָׁא, דְקִיּוּמָא גּוֹ אֲשָׁא
פְּנִימָא בְּחִידוֹ, כְּמָה דְאֲתַמַּר. אֲשָׁא תְּלִיתָא,
אִיהוּ אֲשָׁא (דְלָבֵר) דְסַחְרָא לְהָהוּא נָגַהּ. וּבְהָאֵי

תְּקוּנָא שְׁנֵי, בְּתִקּוּנָא שְׁל הַקִּיּוּם שְׁל
הָעוֹלָם הַזֶּה, בְּמַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית
לְבִרְךְ אֵת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל
כָּל מַעֲשֵׂה וּמַעֲשֵׂה בְּאוֹתָם
הִלְלוּיָהּ, (תהלים קמח) הִלְלוּהוּ כָּל
כְּכִי אֹר הִלְלוּהוּ שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם
וְגו', לְהַעֲמִיד אֵת קִיּוּם הָעוֹלָם
הַזֶּה. וְעַל זֶה בְּבִרוּךְ שְׁאֲמַר, בְּרוּךְ
- בְּרוּךְ עַל הַכָּל.

תְּקוּנָא שְׁלִישִׁי, שְׁהוּא תְּקוּנָא שְׁל
הָעוֹלָם לְמַעְלָה בְּכָל אוֹתָם חֵילוֹת
חֵילִים וּמַחְנוֹת - יוֹצֵר מְשַׁרְתִּים
וְאֲשֶׁר מְשַׁרְתִּיו וְגו', וְהָאֹפְנִים
וְחֵיות הַקִּדְשׁ. תְּקוּנָא רְבִיעִי, תְּקוּנָא
הַתְּפִלָּה בְּתִקּוּנָא שְׁל סוּד הַשֵּׁם
הַקְּדוֹשׁ כְּמוֹ שְׁאֲמַרְתֶּם, אֲשֶׁרִי
חֲלַקְכֶם. וְכַאֲן סוּד הַתְּקוּנָא שְׁל
הַשֵּׁם הַשְּׁלֵם. אֲשֶׁרִי חֲלַקִי עִמְכֶם
בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

מִצְוֹת הַתּוֹרָה שְׁאֲמַרְתֶּם בְּתִפְלָה
וְדָאֵי כֶּף הוּא. פֶּתַח וְאָמַר, כְּתוּב
(דברים י') אֵת ה' אֱלֹהֶיךָ תִירָא אוֹתוֹ
תַעֲבֹד. וְכְתוּב, (ויקרא ט') וְיִרְאֶת
מְאֹלְהֶיךָ. בְּפִסּוּק זֶה יֵשׁ לוֹמַר כֶּף:
וְיִרְאֶת מְאֹלְהֶיךָ, מִשׁוּם שְׁהָרִי
כְּתוּב אֵת ה' אֱלֹהֶיךָ תִירָא. מַה זֶה
מְאֹלְהֶיךָ? אֵלָא סוּד הוּא,
מְאֹלְהֶיךָ וְדָאֵי, מֵאוֹתוֹ מְקוּם
שְׁהַתְּחַבֵּר וְסוּבֵב אֵת הַמַּח
שְׁלִפְנִים, וְזֶהוּ מְאֹלְהֶיךָ. יִרְאֶה זֶה
לְפָחוּד מִמְּנֵו, שְׁהָרִי שֵׁם שׁוֹרָה
הַדִּין, וְהוּא דִין שְׁנַשְׂאָב מִתּוֹךְ
הַדִּין שְׁלִמְעֵלָה בְּמְקוּם הַזֶּה.

(יֵשׁ אֲשָׁא וְיֵשׁ אֲשָׁא) שְׁלִשָּׁה גּוּוּנֵי אֲשָׁא כְּאֵן.
אֲשָׁא רֵאשׁוּנָה הִיא אֲשָׁא שְׁקָבֵלָה אֲשָׁא
בְּשִׁמְחָה, וּשְׁמִחִים זֶה עִם
בְּאֵהְבָהּ. הָאֵשׁ הַשְּׁנִיָּה הִיא הָאֵשׁ
שְׁכַתּוּב בֶּהּ (יחזקאל א) וְנָגַהּ לְאֵשׁ,
שְׁנִרְאָה בֶּהּ נָגַהּ, וְזֶהוּ אֲשָׁא
שְׁעוּמַדַּת בְּתוֹךְ הָאֵשׁ הַפְּנִימִית
בְּשִׁמְחָה, כְּמוֹ שְׁנַתְּבָאֵר. הָאֵשׁ
הַשְּׁלִישִׁית הִיא אֲשָׁא (שְׁבַחוּי)
שְׁסוּכְבַת אוֹתוֹ נָגַהּ, וּבְזוֹ הָאֵשׁ

התחילה יראת הדין להלקות הרשעים.

ואף על גב ששנינו שארבעה צבעים של אש הם, ואלו ארבעה שהם אחד. אבל כאן באש ההיא שאנו אומרים, מתחיל פחד הדין, ועל זה כתוב ויראת מאלהיך, מאותו הענש שלו.

ובאותה יראה צריך לשים רצונו ביראה ואהבה כאחד, לפחד בצד זה - ולאהב בצד זה, ובאותם גונים שאמרנו, ואותו הפחד להיות פוחד מענש. שמי שעובר על מצוות התורה נענש באותו צד. שפשמתיחיל אותו צד להלקות, לא שוקט עד שמכלה אותו מהעולם הזה ומהעולם הבא. ומשום כך צריך לפחד מהאש הזאת ששרוי בה הפחד. וממנה מתפשטת אש לחוץ של יראה אחרת, ועל זה כתוב (שופטים) (1) לא תיראו את אלהי האמרי, שאסור לפחד ממנו. והאש הזו של יראה שאמרנו היא קדש ומשתפת בקדשה, וזוהי שסוכבת אותו נגה שאמרנו. ואותה אש אחרת שבחוץ, מתחברת בזו לפעמים, ולפעמים מעברת ממנה ולא מתחברת עמה. וכשגורם שתתחבר בזו, אזי הוא אש של חשף, ומחשיכה ומכסה את האור של האחרות הללו, וסימנה - ואש מתלקחת, ולא שפמיד עומדת, והרי זה נתבאר.

אחר כך היא אהבה, כמו שבארנו שאהבה שורה לאחר יראה. וסוד הדבר - פיון שהתחילה יראה על ראשו של האדם, מתעוררת אחר כך אהבה, שהיא זמין, שמי שעובד מתוך אהבה, נדבק במקום עליון למעלה ונדבק בקדשת העולם הבא, משום שהרי עולה להתעטר ולהדבק בצד הימין.

אשא שארי דחילו דדינא, לאלקאה חייביא. ואף על גב דתנינן, דארבעה גווגי אשא נינהו, ואינון ארבע דאינון חד. אבל הכא בהווא אשא דקאמרן, שארי דחילו דדינא, ועל דא כתיב, ויראת מאלהיך, מההוא עונשא דיליה.

ובהווא יראה בעי לשוואה רעותיה, בדחילו ורחימו פחדא, למדחל בהאי סטרא, ולמרחם בהאי סטרא. ובאינון גווגין דקאמרן, וההוא דחילו להוי למדחל מעונשא. דמאן דעבר על פקודי אורייתא, אתענש בההוא סטרא דכד שארי ההוא סטרא לאלקאה, לא שכיף עד דשצי ליה מהאי עלמא, ומעלמא דאתי. ובגין כך בעי למדחל מהאי אשא, דדחילו שרייא ביה.

ומניה אתפשט אשא לבר דדחלא אחרא, ועל דא כתיב, (שופטים 1) לא תיראו את אלהי האמרי, דאסיר למדחל מניה. והאי אשא דדחילו דקאמרן, איהו קדש ואשתתף בקדושה, והאי איהו דסחרא לההוא נגה דקאמרן. וההיא אשא אחרא דלבר, איהו דאתחבר בהאי לזמנין. ולזמנין אתעבר מניה, ולא אתחבר בהדיה. וכד גרים דאתחבר בהאי, פדין הוא אשא דחשוף, ואחשיף וכסי נהירו דאלין אחרנין. וסימניה (יחזקאל א) ואש מתלקחת, ולא דקיימא תדיר, והא אתמר לבתר אהבה, פמה דאוקמוה דאהבה שרייא לבתר יראה. ורזא דמלה, פיון דשארי יראה על רישיה דבר נש, אתער לבתר אהבה, דאיהו ימינא. דמאן דפלח מגו אהבה, אתדבק באתר עלאה לעילא, ואתדבק בקדושה דעלמא דאתי, בגין דהא סליק לאתעטרא ולא אתדבקא בסטר ימינא.

ואם תאמר שעבודה שהיא מצד היראה אינה עבודה - עבודה נכבדה היא, אבל לא עולה להדבק למעלה. וכשעובד מאהבה, עולה ומתעטר למעלה ונדבק בעולם הבא, וזהו אדם שמזמן לעולם הבא. אשרי חלקו, שהוא שולט על מקום היראה, שהרי אין מי ששולט על דרגת היראה, אלא רק אהבה, סוד הימין.

סוד היחוד שצריך לאותו שראוי לעולם הבא, ליחד את שמו של הקדוש ברוך הוא וליחד האיברים והדרגות העליונות והתחתונות, להכליל את כלם ולהכניסם למקום שצריך לקשר קשר. וזהו סוד הפתוב, (דברים ו) שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד.

וכוד של שמע - שם שעולה לשבעים שמות, וזה כלל אחד. ישראל - ישראל סבא, משום שיש קטן, שפתוב (הושע יא) נער ישראל ואהבהו. וזהו ישראל סבא, סוד אחד בכלל אחד. שמע ישראל - כאן נכללת אשה בבעלה.

ואחר שנכללו זה בזו בכלל אחד, אזי צריכים ליחד את האיברים ולחבר שני משפנות כאחד בכל האיברים ברצון הלב, לעלות בדבקות של אין סוף, להתדבק הכל שם, להיות רצון אחד של עליונים ותחתונים.

וכוד זה יהיה, כמו שנאמר יהיה ה' אחד, בסוד של יהיה. י', ליחד ולהדבק בה', שהוא היכל הפנימי, למקום (מקום) גניזת הנקודה העליונה הזו שהיא י'. וזהו סוד יהו"ה אלהינו. אלו שתי אותיות (שמות) שהם י"ה.

ואי תימא דפולחנא דאיהו מסטרא דיראה לאו איהו פולחנא. פולחנא יקירא איהו, אבל לא סליק לאתדבקא לעילא. וכד פלח מאהבה, סליק ואתעטר לעילא, ואתדבק בעלמא דאתי, ודא איהו בר נש דאזדמן לעלמא דאתי, זפאה חולקיה דהא שליט על אתר דיראה, דהא לית מאן דשליט על דרגא דיראה, אלא אהבה, רזא דימינא.

רזא דיחודא דאצטריך ליה ליהוה דאתחזי לעלמא דאתי, ליחדא שמא דקודשא בריה הוא, ולייחדא שייפין ודרגין עלאין ותתאין, לאכללא כלהו, ולאעלאה כלהו באתר דאצטריך לקשרא קשרא. ודא איהו רזא דכתיב, (דברים ו) שמע ישראל יי' אלהינו יי' אחד.

ורזא דשמע, שם הסליק לשבעין שמות, ודא כללא חדא. ישראל: ישראל סבא, בגין דאית זוטא, דכתיב (הושע יא) נער ישראל ואהבהו. ודא איהו ישראל סבא, רזא חדא בכללא חדא. שמע ישראל, הכא אתכלילת אתתא בבעלה.

ולבתר דאתכלילו דא בדא בכללא חדא, פדין אצטריכו לייחדא (דף רמ"ז ע"ב) שייפין, ולחברא תרין משפנין פחדא, בכלהו שייפין, ברעו דלבא, לאסתלקא בדבקותא דאין סוף, לאתדבקא כלא תמן, למהוי רעותא חדא עלאי ותתאי.

ורזא דא יהיה, פמה דאת אמר (זכריה יד) יהיה יי' אחד, ברזא דיהיה. י', ליחדא ולאתדבקא בה', דאיהו היכלא פנימאה, לאתר (נ"א אתר) גניזו דהאי נקודה עלאה, דאיהו יי'. ודא איהו רזא יהו"ה אלהינו. אלין תרין אתרון (נ"א שמהו) דאינון י"ה.